

Mark Vlasman, Florissant tuinen

Dublin!

Het stond al jaren hoog op mijn lijstje. Eindelijk was het zover: een weekend Dublin met een bevriend stel. En wat een stad! Prachtige gebouwen, een geweldige wandeling langs de kliffen net buiten de stad, heerlijk eten, en overal gezellige pubs (waar je een biertje kunt drinken... heb ik me laten vertellen). En die mensen daar... Ze praten je de oren van je hoofd, overal en altijd. In de bus, in de pub, tijdens het eten... Ze stoppen pas als ze echt zeker weten dat je alles hebt gehoord. Gezelligheid ten top.

De reis had ik maanden geleden al geboekt, via Ryanair. Tja, reizen doe ik regelmatig, maar met Ryanair? Dat was nieuw. "Wil je naast elkaar zitten?" vroegen ze. Natuurlijk, dacht ik. Maar nee, dat kostte een tientje per persoon extra. "Dat doen we niet," dachten wij nog stoer. En zo zat ik dus in mijn eentje, met drie lege stoelen naast me. Mijn vriend ook alleen, met zijn twee zoons verspreid door het vliegtuig. Oh, maar even later kwam de vraag weer: "Toch niet een tientje extra betalen om bij elkaar te zitten?" Dat had dus gewoon gekund! Maar goed, lesson learned.

De terugreis? Nog beter. Inchecken was nog niet online gedaan. Dat wilde ik gewoon op het vliegveld regelen. Maar nee hoor, dat mocht niet. "Moet online," zei de vriendelijke dame bij de incheckbalie. En dat moest twee uur van tevoren, en ik was vijf minuten te laat. Maar hé, de vlucht had vertraging, dus ruim op tijd, toch? Nee hoor. Ze rekenen vanaf de oorspronkelijke tijd. En hup, €52 per persoon bijbetalen. Ja echt, voor vijf minuten. Het afrekenen duurde nog langer dan het inchecken zelf. Prachtig systeem.

Dit soort dingen doen me denken aan ons jaarlijkse bedrijfsfeest. Hetzelfde cateringbedrijf als altijd, maar dit keer een factuur die opeens een stuk hoger was. Na wat speurwerk zag ik de verandering: drankjes niet meer per fles, maar per consumptie. Lekker vaag. En ineens stonden er ook nieuwe kostenposten op, zoals 'kilometervergoeding voor food'.

Geen idee welke cao daar nu weer verantwoordelijk voor was. En het mooiste? Ze hadden minstens vier synoniemen gevonden voor 'algemene kosten'. Knap staaltje creatief boekhouden, dat wel.

Is het mijn fout? Misschien wel. Na tien jaar trouwe samenwerking had ik misschien toch wat beter moeten opletten. Maar het voelt allemaal zo... tja, alsof je ergens een klein beetje wordt belazerd, zonder dat je er echt kwaad om kunt worden. Meer een soort moedeloosheid. Moeten we écht zo met elkaar omgaan? Kijk, ook bij ons gaat er wel eens iets mis. Of het nu de planning is, of de communicatie, in of buiten de tuin. Maar dan kun je tenminste nog met elkaar praten, je verplaatsen in de ander. "Ja, ik snap dat u dat zo begrepen heeft." Dat is toch niet zo moeilijk? Maar het lijkt steeds zeldzamer te worden.

Nou, fijn weekendje weggeweest en ook nog wat geleerd zullen we maar zeggen...

Wat wil je nog meer? Hoppa en weer aan het werk!

BE SOCIAL
Scan, lees & deel!